

# Vabílo na naročbo „NOVIC“

za leto 1860.

Novo leto je pred durmi, in treba bo iznova se naročiti na „Novice“, ki prihodnje leto nastopijo 18. tečaj.

Navada je od nekdanj, da vredniki in založniki na dolgo in široko ponavljajo v tem času, kaj bojo prinesli svojim bravcom ob novem letu. Nihče tedaj tudi nam ne bo zameril, da storimo tudi mi, kar delajo drugi. Namesto pa, da bi s suho besedo ponavljale „Novice“ slovó od častitih bravcov letošnjega leta in jih vabile k novemu naročilu, ponavljajo svoje vabílo raje z nadušeno pesmijo prvega našega mojstra Koseskega, katero je z nadpisom: „Habete sal in vobis — et pacem inter vos! Marc. IX. 49.“ zapel pred 15 leti, in ima ravno današnji dan še skor večjo veljavo kakor jo je takrat imela; mnogim našim sedanjim bravcom ni znana; vsem pa gotovo priljubljena. Naj tedaj v imenu „Novic“ ona govori namesto nas. Čujte!

Rekle bi, zvesto da smo namembo dosegle tečaja,  
Toda služabnici molk, sodba spodobi se Vam.  
Sodite! Sicer dovolite nam sledeče besede,  
Dobro prevdarite jih, vredne pomislika so;  
Če bi še manjkalo kaj, iz lastnega blaga dodajte.

Bogu dušo in vest, vladarju zvestobo do smerti,  
Veri zaupa poklon, glasu zakona posluš,  
Starosti čast, mladenču poduk, otroku ljubezen,  
Ženi prijazno pomoč, bratu Slaveni objem,  
Vezi edinstva krepost — so naše prve naročbe.

Marno pogledjte potem na polje slovenskega djanja.  
Mnogo ledine je še, mnogo je križama rok.  
Ganite jih, otrebite mah domovini do jedra,  
Duhe zarotite v beg dvombe, nemarnosti, tmin,  
Dvignite seréno zaklad slovenskega dlana in uma!

Svetu pokažite lik domače navade in misli,  
Biti slovenske kerví, bodi Slovencu ponos!  
Spomnite se imenosti del pokojnih očetov,  
Cenite vrednosti sicer roda sedanjega tud;  
Kdor zaničuje se sam, podlaga se tujčevi peti.

Tako iz malega stvar narase velika in slavna.  
Volja se zbudi tedaj, truda ne strašite se!  
Krasno bo sad slovenske reči ob uri dozoril,  
Gani se verli ratár! Sin bo veselo sejal,  
Cvetju se čudil unuk unuka unukove žetve.

Jezik očistite peg, opilite gladko mu rujo,  
Kar je najetega v njem, dajte sosedu nazaj.  
Kinčite ga iz lastne moči, iz lastnega vira,  
Jasno ko struna bo pel, zvonu enako donil,  
Pričal Vašo modrost na desno, na levo narodom.

Res je začetek trud, okorna beseda detinstva;  
Tega ne vstrašite se! Moč neizmerna je sklep.  
Volja poprav Vam bodi in skerb; izida ni dvombe  
Glejte ta hrast košat hrastič očetu je bil;  
Zakon nature je tak, da iz malega rase veliko.

Nepomenljivo leži nevažna pēška na grivi,  
Nekem otroku iz rok padla nevedoma je;  
Kliti začne, narase drevó, se kroži, se širi,  
Krona mu prostre se v zrak, jablan na grivi stoji,  
Vážno devet rodovin z obilnim sadjem previdi.

Mlada zaveržena dva pobegneta v hrib aventinski,  
Reven osnujeta stan, komaj pastirju se vdá.  
Dvigne se stan, premeni se v grad, se množi, se krepi,  
Žezlo prime deržav, morja si skuje trizób,  
Roma ponosna sloví, — kraljici zemlja se vklanja.

Zlate te resnice bojo tudi vprihodnje vodilo nam na polji obširnem, ki ga obdelujejo „Novice“, — naj bojo tudi vsem prijetlom našim, ki pišejo za nje ali ki jih podpirajo z dnarno pripomočjo naročila.

Velika večina naših naročnikov nam je željo odkrila, naj bi „Novice“ izhajale dvakrat vsaki teden. Radi bi to storili, ako bi mogli prezreti želje tistih, katerim gré sedanji čas težko za krajcar in so prosili, naj se cena „Novic“ nikar ne povikša. In zavoljo teh, katerih je veliko in so nam tudi dragi braveci, gotovo uni, katerih dražje naročilo težko ne stane, ne bojo nevoljni le z enkratnim izhajanjem na teden.

Če pa z naznanilom enkratnega lista na teden nismo razveselili častitih naročnikov, ki jih dvakrat želijo, jih bomo pa razveselili gotovo s tem, ako povemo, da prihodnje leto bo začela izhajati spet „Občna povestnica“, katero so po smerti Vertovecovi slovenskemu slovstvu v slavo začeli pisati prečastiti gosp. prošt Mihael Verne, in katero bomo podajali svojim naročnikom v dar, kakor jo nam slavni gospod blagovolno darujejo. Poslali so nam že več dodelanih pôl in obljubili, ako jim Bog zdravje ohrani, nam jih poslati toliko, da se vsaki mesec bode izdala ena pôla.

Izhajale bojo „Novice“ kakor dozdej, vsako sredo, in veljale po pošti kamor koli pošiljane za celo leto 4 gold. in 20 kr., za pol leta 2 gold. 10 kr., za četert leta 1 gold. 5 kr. novega dnarja. V tiskarnici prejemanje veljajo za celo leto 3 gold. 60 kr., za pol leta 1 gold. 80 kr., za četert leta pa 90 kr. nov. dn. Komur se v Ljubljani na dom pošiljajo, plača nošnine za celo leto 35 kr., za pol leta pa 18 kr. — Kdor si med letom želi napis (adres) premeniti, naj za ta predelek, po katerem se morajo vsi prejšni natisi zavreči in novi napraviti, pošlje 20 krajc.; če ne, se mu ne more postreči.

Naročnina se pošilja v frankiranih pismih v tiskarnico Blaznikovo v Ljubljano; nefrankirane pisma se ne jemljejo. Vredništvo pri tej priliki prosi, naj se njemu ne pošiljajo ne dnarje ne nobene reklamacije listov, ker ono nima nič s tem opraviti, kar spada v opravilo založnikovo. Pisarije naročil častitim naročnikom polajšati, je priloženo današnjemu listu navadno pismo; vsak naročnik je pa verh tega še lepo prošén, naj temu priloži en star napis svojih „Novic“ kakor je, ali pa popravljen, če ima napis kak drugač biti. To je tiskarnici močna polajšava in stori, da se „Novice“ v začetku novega leta vsakemu hitreje odpravijo. Ker so pa „Novice“ štampeljnu podveržene in založnik vediti mora: koliko iztisov ima napraviti, naj se častiti naročniki podvzajo s svojimi naročili, da pridejo založniku gotovo še ta mesec v roke; sicer se lahko primeri, kakor skušnja uči, da prvih listov nekteri ne dobijo več, kar naročnikom gotovo ni po volji, pa tudi založniku ni ljubo.